

Nevelési képes szaklap a serdülő ifjuság számára

<p>Megjelenik minden vasárnap egy iven. Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos M. KALOCSA RÓZA. Szerkesztői szállás : Szénatér József utca 1 sz. (hova a kéziratok és előfizetési pénzek küldendők.)</p>	<p>Előfizetési föltételek :</p> <p>Egész évre 6 frt — kr. Félévre 3 " — " Negyedévre 1 " 50 "</p>
---	---

Előfizetési felhívás

a

„M É H E C S K E”
 negyedik negyedévi folyamára.

Figyelmeztetjük negyedéves előfizetőinket, hogy előfizetési idejük lejárt, sziveskedjenek azt megújítani, nemcsak, hanem a kis lap gyarapodhatása tekintetéből kérjük, legyenek oly jók, előfizetőket gyűjteni is; a „Méhecske” pedig hálásan viszonzza szívessé-güket, mert mentül több előfizetője leend, annál több és érde-kesebb, mulattatva oktató műveket hoz, annál csinosabb alakban jelenik meg.

Előfizetési ár negyedévre 1 frt. 50 kr.

Kis lapunkat ismételve szives figyelmükbe ajánlja a

szerkesztő.

A kis gyermeknek.

Vidám gyermek, szöke fürteiddel!
Oh ne hagyd el kis játékodat.
Üzd tovább azt vígan; mert oh hidd el
A férfi kor örömet nem ad!
Jó anyádnak ringató ölében,
Lágy álomra hajtsd le kis fejed;
Mert ha férfi lélsz, már gyermekképen
Álmodoznod többé nem lehet.

Szedd a rétek nyíló szép virágát
S köss belőle szende koszorút,
Halld a patak rengő susogását
Nézd a kis hal milyen futva fut.
Szedj virágot; mert később nem érsz rá,
Elhervad az mind köröskörül.
Patak csörgés lesz tengermorajjjá
Hol az ember küzdve elmerül.

Halld a kis madár vidám zenéjét,
Mint zeng Istenének éneket.
Keresd fel az erdők csendes hűsét,
Hol aludni édesen lehet;
Halld a kis madár vidám zenéjét
Később zeng majd az életvihar
Mely egész gyökerestül kitép
S aludni fog, a ki nem akar!

S míg te alszol, zephyr leng feletted
Csókolgatja a lomb homlokod.
Fürteidre kis pillangó repked,
Dajka dalt az agg fenyő susog;
Egykor alszol és nem kelsz fel többé,
Homlokodra ül majd a halál,
Föld tornyosul majd fürteid fölé
És bú dalt zeng fákllya világnál.

IFJ. TÓTH KÁLMÁN.

Az éjféli réme.

— Történeti beszélyke. —

(Folytatás.)

II.

Fricz még le sem vetette felöltönyét, midőn hallja, hogy valaki irgalmatlanul kezdi rángatni a csengetyűt, majd egy koppanás hallatszott s ezzel együtt a csengetés is elnémult, hihetőleg a fogantyú az illető kezében maradt. Fricz szobája az első emeleten volt, ablakával az utcára, a csengető egyéniség egyenesen az ő ablakának látszott tartani, Fricz azt gondolta, hogy a vig ezimborák valamelyike, a ki bizonyosan fölfogja lármázni az épület lakóit, e szempontból véve fel a dolgot, kioltá lámpáját, s a sötétben vetkőzni kezdett.

— Fricz! Fricz! — kiáltott valaki alulról.

Fricz fölismerte Rudi hangját, kinyitotta ablakát s szólt: Az ajtó zárva van, mindenki lenyugodott, legjobb akarattal sem bocsáthatlak be!

— De én be akarok menni, ha nem bocsátasz is!

— Nagyon kérlek, ne üss oly nagy zajt . . .

— Te kényszerítesz lármázni, pedig láthatod, hogy be vagyok rekedve!

— No megkísértem a dolgot, pedig mondhatom, hogy idő után kapusunk goromba . . . daczára, hogy mindig jó borralalót kap, megállj kissé! ne kiabálj!

— Mit? . . . ne kiábáljak? . . . hát ki tilthatja azt meg nekem? . . . nekem kedvem van, széles kedvem, tele kiábálom az egész utcát.

— Ejh Rudi . . . reméllem, ilyet nem teszesz?

— Soh se remélj! mikor az embernek 100 aranyát elnyerik 20 perc alatt, van oka nemcsak kiábálni, de — ordítani is!

— Rudi te ismét! . . .

— Nyiss ajtót Fricz, vagy bocsáss be az ablakon!

— Hova gondolsz Rudi, leesel s összezuzod magadat!

Fricz ablaka — bár földszint volt — de még sem oly igen, hogy Rudi könnyen felkúszhatott volna, de ez a mód kissé illetlennek, sőt botrányosnak tünt fel Fricz előtt; egyet gondolt tehát, magára vette köpenyét s lesiette a kapustól a kulcsot elkérni, az öreg egy kis morgás után oda is adta; Fricz megnyitá az ajtót a türelmetlenkedő vendég előtt, ki már dörömbözni is kezdett az ajtón, felkísérte szobájába, fülíg sáros volt, fogadom a Rudi ur inasának lesz vele 3 napi dolga. Még át se lépték jóformán a szoba küszöbét, első szava is az volt: Fricz kölesönözz nekem 50 aranyat, máskülönben főbe lövöm magamat.

Fricznek itt eszibe jutott Cammors figyelmeztetése . . . s elgondolva s képzelve előre is Rudi különféle mester fogásait a pénzkérésben: komoly szemrehányás, s ha nem csalódnunk, szigorú arczal nézett barátjára. De Rudi arczkifejezése oly sötét volt, hogy Fricz ijedten kapta fejét hátra.

— Szent Isten! megint adósságot csináltál? tudod, hogy nincs több 40 aranyomnál . . . tudod anyámék nagy szükségben vannak; nagyobbik nővérem meghalt, többi testvéreim még kicsinyek, nincs kenyérkereső . . . s te azon összeget kívánod, melyet nekik akarok küldeni? ha azt nem akarom a világgal elhitetni, a világgal, hogy hálátlan gyermek vagyok! . . . Ne is kérd, nem adom . . . nem adom, — szólt lázasan tovább — téged csalók hálóztak be . . . ne menj többet a „Tigerbe.“

— Csalódsz, én nem vagyok oly könnyelmű, csak segíts, most segíts, míg nem késő . . . előtted lövöm főbe magam . . . láss vonaglan . . . te akarsz, hogy meghaljak.

Akár színlelés, akár komoly eltökélésből eredt e nyilatkozat, Fricz nagyon meghiúsította, nem volt képes elhinni, hogy barátja őt hazugsággal akarja rászédni . . . de a háttérben igen élénk színekkel ott állott egy kép, anyja s testvérei sorsát tüntetve föl . . . Ah itt iszonyú küzdés keletkezett belsejében . . . már látta barátja kezében a fegyver kakasát hidegen fölvonni . . . megingatta azt, s egy szögletbe dobta.

— Légy eszeden, az Istenért, nem kell annyira kétségbe esned . . . borzasztó helyzet Rudi! . . . kinek tartozol azon összeggel? hátha kieszközölhetném s meghosszabbítani sikerülne a fizetési határidőt? . . . van . . . van igaz 40 aranyom . . . ne kérd ezt tőlem Rudi . . . te azt nem kívánhatod s nem szabad kívánnod, hogy anyáméktól megvonjam a régen ígért, s az általuk sovárogyva várt segélyt . . . nem kívánhatod, hogy nélkülözzék a kenyeret, ruhát . . . nem kívánhatja ez áldozatot barátságunk sem . . . Rudi . . . tudod, emlékszel még a kékszemű szőke haju Elonorára, ő 14 éves már, s . . . szégyellem előtted kimondani, nem mehet ki az utcára, mert nincs ruhája . . . anyjuk betegségében eladogatták . . . oh ez iszonyu! olvasd! . . . — s egy levelet nyujtott.

Rudi határozatlan arczeal, merően nézett maga elé, — s durván tolta el barátja kezét a levéllel együtt.

— Kítől kölcsönözted a pénzt, mond, kérlek, kényszerítlek! . . . Rudi elmondott néhány szitkozódó szót, összeszorított öklével nagyot ütött az asztalra s fogait csikorgatva szól: Pénzt adj nekem Fricz, pénzt; gonosztevő vagyok . . . én tolvaj lettem, — (s itt felugrott székéről s felkapta pisztolyát) adj pénzt Fricz, mert meglövöm magamat . . . én a század pénztárát raboltam meg! . . .

Fricz szeme e szavakon meredten maradt, ajka pedig leesett.

— Te szerencsétlen! . . . századod legénysége közt kiosztandó pénzt költéd el?! — hebegé minden tagjában remegve Fricz.

Rudi igent intett fejével.

— Barátom, édes barátom, mit tegyek érted? . . . a pénznek holnaputánra meg kell lennie . . . hova forduljak . . . őrnagyod? . . . borzasztó, ez a legnagyobb ellenséged, mióta egyszer lováról lelökted . . . Ezredesed? . . . ez derék öreg ember . . . de te éleztáblává teted szilaj társaid előtt, s most esküdt ellenséged! . . . oh mond, mit tegyek Rudi! — szól hevesen megragadva barátja kezét.

— Hát ne tégy semmit! — tört ki Rudi s mielőtt Fricz megakadályozhatta volna, felszakítá az ablakot s aláugrott. Fricz megborzádt, csepbe mult, hogy le nem rogyott . . . Talán összezuzta fejét? oda vánszorgott az ablakhoz . . . leszaladt a lépcsőkön, ki az utcára, kiáltotta nevét, nem felelt senki, talán összezuzta magát, kis lámpácskájával megvilágítá a tért, de nem látott a földön senkit, könnyebben lélezzett . . . izgatottan dült ágyára, s engedte a szélnek, hogy csapdossa a nyitott ablaktáblákat. Néha felriadt . . . felugrott s mintha kezével megakart volna valakit akadályozni, sikolta . . . „Ne, ne tedd Rudi! irtóztató, irtóztató!”

(Vége köv.)

A hat huszár.

— Történelmi töredék 184* —

HETYEI GÁBORTÓL.

Ha én Isten volnék, csak azt vinném végbe,
Hogy ló-háton menjen a huszár az égbe.

Szép augsztusi délután volt. A nap fényesen ragyogott az égen, talán azért, hogy az emberek tisztábban láthassák a nagyszerű eseményeket, melyek ekkor napi renden valának hazánkban. — 184*-be irtak, ide esik elbeszélésünk. Csak kis gyermek valék még ekkor, de oly híven, oly elevenen emlékszem e napra, mintha csak ma történt volna az egész.

Történetünket megelőzőleg egy napon valahol ütközet lehetett, mert messziről ágyudörgés hallatszott. Az emberek földre tartották füleiket; csendesen beszéltek: később mindenféle futkostak; arczuk bizonyos félelmet árult el; féltékenyebb holmijöket elásták, rozszant pinczékbe s vermekbe temették. — Később az a hír kezdett szárnyalni, hogy a katonákhoz tiltó parancs érkezett, mely azoknak megtiltja a rablást. — Erre az emberek könnyebben lélegzettek, új bátorságot nyertek, és seregestül mentek ki a falu felett levő országotra, melyen hir szerint H . . . tábornok elvonuland.

Fel-Csuth Fehérmegyének egyik regényesebb vidékén fekszik, ettől nem messze Ó-Barok, kis falucska. Az országút e két helység között vezet el. A két helység lakossága itt várta a császári sereg jövetelét, mely a magasan felkanyargó porfelhőről itélve, már nem messze lehetett.

Ekkor a várakozó tömeg közt zajgás támadt, s csaknem minden ajkon ezt lehet hallani: „A barki vendéglőben 6 részeg huszár van!!! . . . Bizonyosan elvesznek!!!“

A nép most a vendéglő felé tódult. És valóban, a vendéglő udvarán hat huszár ló volt megkötve, bent pedig az ivó szobában magok a vitéz huszár urak ugyancsak huszárosan ittak!

„Uraim, fussanak az Istenért!“ kiáltott fel valaki a tömeg közül, — „az egész német tábor jön s mindjárt ide ér!“

„De még nem ért ide!?“ volt az egyik huszár egyszerű válasza.

„Nem, de mindjárt itt lesznek, s önök veszve vannak!“

„Akkor szóljanak, ha már itt lesznek!“ — felelt egy másik a huszárok közül, — hej galambom korezmárosné, hozzon kend egy itcze bort! . . . Ez a pint félfogamra se volt elég; ha már úgy is meg kell halni, had iszom utoljára eleget!!!“

És azután ittak, ittak végtelen hosszukat, — közbe-közbe néhány huszár miatyánkot mondván el, oly czifra, oly kitarkázott

nyelven, hogy attól valamely más natió-beli rokonunk legalább is keresztet vetne magára!

Ezalatt a német sereg már annyira közeledett, hogy előőrsei egészen kivehetők valának.

„Huszárim! szólta újra valaki, — az Isten szent nevére kérem, fussanak, még most nem késő!”

„Futni! Futni! . . . Hm! mondá az egyik huszár, mi csak magyar nyelven tudunk, ezt a szót nem értjük! . . . Ha itt lesznek, hát szóljanak, majd akkor elballagjunk lassacskán!”

És csakugyan nem mozdultak egy tapodtat is, hanem ittak és imádkoztak amugy isten-igazába.

Ott künn a nép sajnálatból elakarta rejteni lovaikat, hogy talán úgy nem veszik őket észre.

De már ekkor csakugyan felkeltek, s kimentek az udvarra; egyik jobban tántorgott mint a másik; eloldozták lovaikat, s mintha az a sok „fussanak” szó valóban idegen szó lett volna, egyáltalában nem akarták érteni.

Végre sok próbálgatás után felültek lovaikra.

„Ah milyen szépek! De kár értök!” mondá egynémelyik asszonycseléd.

És valóban szépek is voltak! Úgy ültek abban a nyeregben, mintha az egész világ az övéké lett volna, s az a ló egyszerre mind meg annyi táltossá változott alattok! . . . s igazán rájok illett hogy:

A huszárnak nincs a földön párja,
Ő az Ur Istennek első katonája!

„Koresmárosné, gyöngyviolám! . . . az Isten is megáldja, töltsé meg a kulacsomat!” szólta egyik huszár, ki talán káplár lehetett közöttük. — „Igy ni! köszönöm galambom! . . . No hozzon még egy itczét, had iszom egy kis kurázsit! . . . Igy ni! . . . most már az ördöggel is farkas szemet nézek! . . . Itt a pénz, fogja lelke!”

Dehogy fogadták volna el tőle a pénzt! . . .

„Menjenek már! fussanak már! . . .” unszolta őket mindenki.

„Hm, mondá az utóbbi vitéz ur — még utóbb csakugyan megtanítanak futni! . . .

Ekkor sarkantyut adott lovának, s társaihoz szólta valamit huszár nyelven.

Azok megértették őt, s kirugtattak az udvarból.

„No testvérek, ballagjunk! . . . Isten áldjon bennünket!”

Az elől jövő ulánusok ekkor már alig lehettek távolabb egy puska-lövésnél; és huszárjaink mégsem akarták őket látni, de még csak észre sem venni. — A leglassabb ügetéssel haladtak előre. A nép sajnálkozott, sopánkodott felettök:

„Miért nem futnak már nó! . . .“

„Mindjárt végök van! . . .“

„Készakarva vesztek el magokat! . . .“

A mint az ulánusok a huszárokat észre vették, jelt adtak, s az egész német tábor megállott, hihetőleg attól tartva, hogy itt valamely nagyobb számú ellenséges sereg van elrejtőzve. — De midőn meggyőződtek arról, hogy itt bizony nincs több, mint az a 6 szem huszár: 6 ulánus, egy káplár vezetése alatt kivált a többi közül és sebes vágatva utánnok eredt. Kevéssé később másik 6 dzsidás is megindult.

A huszárok ezalatt már meglehetősen távolra haladtak, s bár jól látták az utánnok rohanókat, úgy tettek, mintha semmit sem vettek volna észre; továbbra is csak ügettek, vagy a mint ők mondták, — ballagtak.

De midőn az ulánusok mintegy puska lövésnyire közelítették volna meg őket, mintha megijedtek volna, elkezdtek sebesen vágatni. — Ezek most még jobban megeresztették a kantárt, s úgy látszott, hogy lovaik futósabbak, mert mind jobban-jobban bekezdtek amazokat érni.

„No mindjárt beérik őket! . . .“ mondák sokan.

„Végök van!“

„De kár, hogy annyit ittak!“

„Jaj, még csak egy pár ugrás!“

„No szegények, végök van!“

Az a pár ugrás be is következett, csak hogy nagyon kurucz módon.

(Vége köv.)

Kisfaludy Sándor életrajza.

(Folytatás.)

A fent említett négy iskola, vagyis a különböző irányu irodalmi férfiak heves toll-harczot folytattak egymás között, vagy más szóval: vitatkoztak a felett, hogy kinek van igaza? ki jár a leghelyesebb uton? — végre az utóbbi, vagy is az Új iskola győzödelmeskedett, s irodalmunk ma is ezen irányban halad.

Az „Új iskolával“ egy egészen új időszak nyílik meg irodalmunkban, melybe midőn belépünk, legelől látjuk Kisfaludy Sándor fejedelmi alakját, melyre, egész büszkeséggel tekinthetünk fel. — Kevés költőnek jutott az a szerencse, hogy a lant hurjaiból oly édes, fájdalmas hangokat tudott volna kicsalni, mint ő. — Az ifju szivek feldobogtak dalainak hallatára; az öregeket bámulatra ragadta

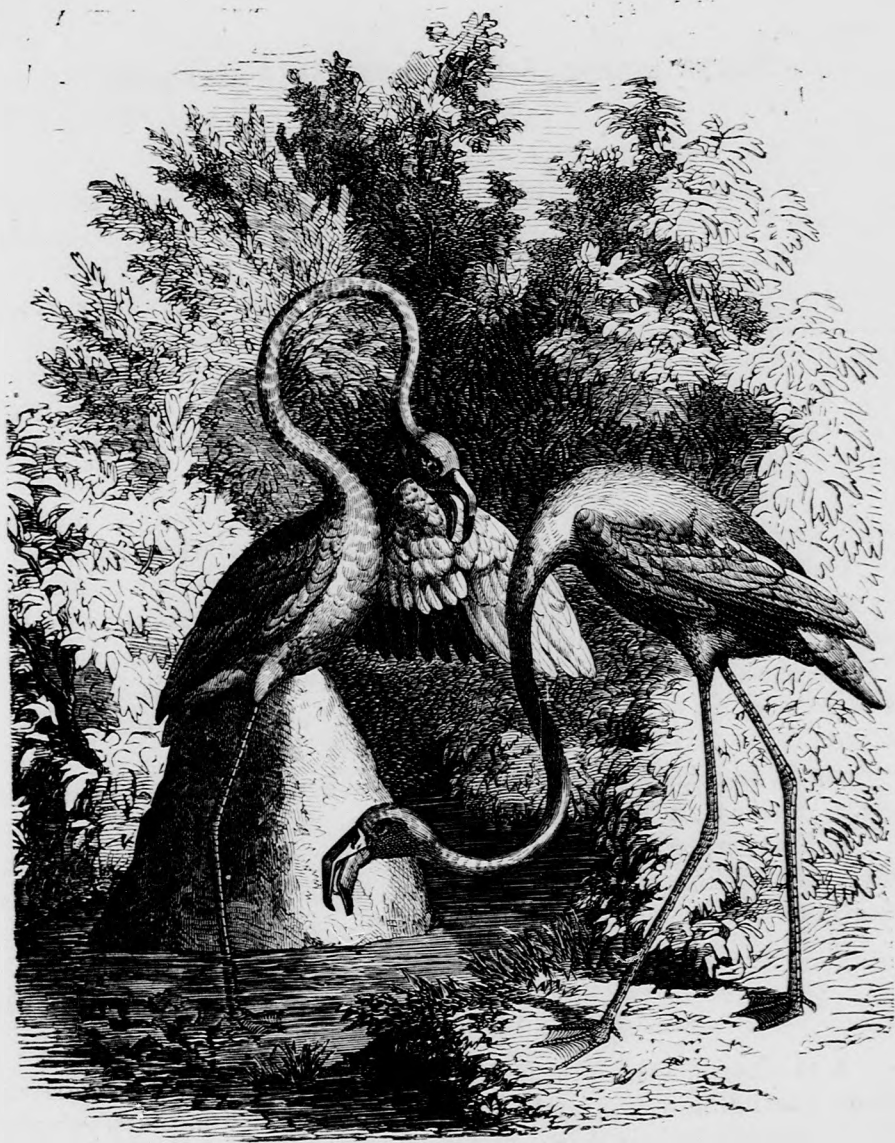
s egyiránt lelkesültek mindnyájan. — Az ő képzelete bekalandozta az összes természetet, s össze szedve annak színeit, költői nyelvvel oly ragyogó képeket festett, minőket eddigelé nem látott az olvasó közönség. Ha a hazáról ír, forró honszerelme szikrázik, mint a tűz, — s olvasás után nem csak, hogy fellelkesülünk, de megfogadjuk, hogy mi is úgy szeretjük hazánkat mint ő, s nem leszünk ahhoz hűtelenek soha! — Nem keresi ő a gondolatokat, s gondolatai még is mindig újak, s e mellett mint érzései is tiszták és egészségesek.

Jókai Mór. (Lásd a 636. lapon.)

Kisfaludy Sándor a Csák ős nemzetségből vette származását. Született Sümegen, Szalavármegyében, szept. 27-én 1772-ben A gymnasiumot Győrött végezte, egész a philosophiai osztályokig, s mindig első volt a jelesek közt. — A bölcsészetet és a jog 2 első évét Pozsonyban végezte; itt azonban már nem érdekelték annyira iskolai kötelességei, hanem inkább Schiller munkáin lelkesült, s virulni kezdő irodalmunkkal foglalkozott. — Megismerkedett az akkor itt székelő lelkes, magyarérlmű kis papokkal s szünideje

legnagyobb részét ezek között töltvén, hazafias érzelmei itt fejtettek ki legelőször. — Méginkább kifejtettek, s úgy szólva lánggra lobbantak érzelmei, midőn az 1790-iki pozsonyi országgyűlés megnyi-

A. l á n g m a d á r. (Flamingo.)

lott. — Szorgalmasan látogatta az üléseket, s nem volt talán senki, a ki a honatyák szónoklataim jobban lelkesült volna, mint ő. — Mint minden szép és nemesnek kedvelője, a mi szabad ideje még maradt,

A tűz föltalálása után be kelle következni a már tökélyesebb főző-edényeknek.

Az kezdetleges, esupor vagy csésze alakulásától kezdve az aranyos virágtartóig a chinai és japáni emailirozott porcellánig, óriási lépcsőzet volt.

Legrégibb idők bizonyítják, hogy ez a mesterség roppant sok kézt foglalkoztatott.

Bábel tornya nem volt egyéb, mint egy nagy téglahalmaz.

Mózes azért szabadítá ki népét az egyiptomi rabszolgaságból, mert nem akartak nekik polyvát szolgáltatni az egyiptomiak a téglakészítéshez, mi a gulák építéséhez volt szánva.

A görögök, kiknek nem volt egyéb vallásuk mint a szépet, bárminő alakban bálványozni, sőt Plátó maga, ki mindenben csak az ideált, a lelket imádta, a külsőleg oly közönséges fazekas mesterséget annyira becsülte, hogy a legelső agyagművesnek szobrot emeltetett és érdempénzt veretett.

Kétségkívül voltak is Görögországban aztán ilyenemű remekművek, de az idő, a társadalmi forrongások, betörések, tűzvész, fölemésztették.

Földdé lett a mi földből volt.

Egyedül csak a sirokban találtak néhány edényt, melyről képzelhetjük, hogy minő edények voltak szokásban. Az enyészett helye legjobban megóv minden tárgyat.

Az etrusquok, kik Etruriában — jelenlegi Toscánában — laktak, oly tökélyre vivék a fazekas mesterséget, oly sok különféle alaku csészét, korsókat, virágedényeket, urnákat készítettek, hogy valamennyi nemzetet ők látták el edénnyel, hogy őket magukat egy fazekas nemzetnek lehetett volna tartani.

A rómaiak utánzák bár, de nem bírták annyira vinni.

Még Róma kapujánál maig is mutogatnak egy csinált hegyet, mely egyenesen azon cserepekből van összeállítva, mit Rómából kisöpröttek, mintegy bizonyítványául Róma egykori óriásnagságának.

A római császárság bukásával az agyagmunkák művészete a többi művészettel együtt elmult, elenyészett.

A kereszténység eleinte számüzött mindenféle szobrászati művet, mint a mi oly közel rokon volt a bálványozáshoz.

Templomokat, szobrokat, siremlékeket, urnákat, vázákat, csészéket mint a bálványozás megfertőztetett edényeit, megsemmisítették, hogy egy új világot teremtsenek.

A bizanci görögök tartották fönn egyedül ezt a művészetet Damasban, kelet legelső munkás városában volt ennek gyakorlata

és az itt készült edények mint királyi pompához tartozók vitettek szét a világba.

Pedig ez a készítmény nehézkes és izléstelen volt, látszott rajta, hogy a művészet titkát elfeledték.

De míg Nyugat teremté, elveszté és újra megkisérté az agyaggyurás mesterséget, addig a vén Kelet, tudunkon kívül évezredek óta készíti a finom átlátszó porcellánt, gyönyörűen kiszinezve, és a chinaiak és japánok kezében már száz meg száz év óta a legnagyobb tökélyben virágzott ez a művészet.

Annyira mentek, hogy még maig sem tudjuk — őket utánozva sem — elérni művészetüket egészen. És ha a műveltségnek mértékeül a porcellán készítést vennők, ugyancsak hátra maradna Nyugat, Kelet előtt.

Arábia legelső mérnökei, kik Chináról beszélnek, melyet ezer évvel ezelőtt alig volt alkalmuk csak megpillantani is, az indus tengereken hajózóknak azt állítják, hogy ezen csodás országban semmit sem becsülnek nagyobbra, mint a porcellánkészítést, és a rajta levő tájképek rajzolását; továbbá, hogy a chinaiak elárasztják Indiát, Persiát és Arábiát átlátszó porcellán edényekkel, melyek utánozhatatlan szépségűek, és hogy milliók foglalkoznak ezzel s nincs nagyobb dicsvágyuk ősidők óta, mint porcelláukészítés.

A japánok még meghaladják a chinaiakat, mert nekik még egy különös fénymázuk (email) van; ezt egy fa nedvéből kapják, oly móddal, hogy felnyítják a fahéját és nedvét apró edényekbe fogják. Ezt különféle módon átdolgozva az oly gyönyörű kristályozást adhatják a porcellánnak.

Jókai Mór.

— Képpel. —

Bátran feltehetem e kérdést: van-e, ki e nevet nem ismeri? Aki politikával foglalkozik, nevét feltalálja; ki soha életében nem gondolt országos dolgokra, e név előtte még sem ismeretlen, mert ott diszlik az számtalan könyvön; lehetlen munkáinak számát meghatározni.

E „ragyogó tollu“ regényíró, kitünő szónok is egyszerismind, s fáradhatatlan szellemének nyomai a napi satjtó terén is láthatók.

Jókai Mór született 1825-ben Komáromban. Még igen fiatal volt, mikor az írói pályára lépett. Husz éves korában adta ki első regényét „A szomorú napokat“ s a hirlapokban számtalan novella jelent meg akkor már tőle. Azóta nincs év, melyben újabb újabb művek ne látnának napvilágot, s a magyar közönség kedvence

levén, regényei örömmel fogadtatnak. Ki egy munkáját olvasott, meg lehet győződve, hogy valamennyit kiválóan szép nyelvezet kelleme lengi át, nem különben gazdag képzelemmel s természeti hűséggel rajzolt jelenetekkel találkozik.

Jókai e szellemdus és termékeny regényíró, mint ilyen egyedül áll a magyar irodalomban; eddigelé nincs, ki vele vetélkedhetnék, nincs, ki annyit bírna felmutatni, mint ő; munkássága nemcsak páratlan, de bámulatos. Öszpontosítva van benne mély érzelem, humor s gazdag képzelő tehetség.

Egy néhány, köztetszésben részesült műveiből németre is van fordítva, s valószínűleg több is fogja követni.

Nem szándékom kis olvasóimat munkáival bővebben ismertetni, ha azok számát tudni lehetne, ide igtatnám; lesz idő, midőn önök is jobban megismerkednek vele, addig is, arczképét adván, e sorok által figyelmeztetni akarom, hogy tanulják tisztelni ama férfit, kire nemzetünk méltán büszke lehet!

Legnevezetesebb regényei: „Egy magyar nábob“ s ennek folytatása „Kárpáthi Zoltán“, azonkívül remekmű „Erdély aranykora“, „Törökvilág Magyarországon“, „Hétköznapiak“, legujabbak: „Mire megvénülünk“, „A kőszívű ember fia“ stb.

H. ELMA.

A lángmadár. (Flamingó.)

— Képpel. —

E madár a gázlok rendéhez soroztatik s leginkább színe által tűnik ki, de csodálatos alakja és életmódja is magára vonja a figyelmet.

Hosszu nyaka és vékony hosszú lábai különös ellentétet képeznek e gázló testének hosszúságához; mert míg lábától csőreig 6 láb magas, addig teste hosszúsága alig van o'yan mint egy libáé.

De csodálatos alkatu csőre is figyelemre méltó. Ez hosszabb mint egész feje, és közepén az állkapocs rögtön meghajlik, úgy, hogy egy szöveget képez. Különben feje egészen kopasz.

Első éveiben tollazata nem igen mondható szépnek, mert az egész fiatal flamingóé hamuszínes fehér, barna tarkázattal. Két éves korában testszínük lesznek tollai, szárnyai szélezete pedig sötét vörös; és ezután évről évre sötétebb vörös lesz egész tollazata, és végre bíbor vörös. Vörös lábain három, uszóhártyával ellátott lábujj van, előre hajolva és egy hüvelyk. Sárga csőrének hegye fekete.

A közönséges flamingó Amerikában, és egész Afrikában él,

de különösen a Középtenger partjain, és néha még a Rajnánál is található.

Eledele rovarokból, halikrából, stb. áll, de legjobban szereti a csigát és halat, miket hosszú nyaka segélyével igen könnyen halász.

A flamingók, a darvak és libákként, nagy csoportban élnek együtt és nem vándor-, hanem költöző madarak. — Repülni nagyon jól tudnak.

Alakjuk és színük által igen sok tévedésnek voltak okai. Miután röptükben tökéletes keresztet képeznek, minthogy hosszú nyakuk és lábaik kinyújtják, azért a régi időben gyakran adtak a tudatlanabb nép közt azon mondásra okot: hogy sajátságos és csodás vörös keresztet láttak az égen tova röpködni.

Csodálatos csalódásnak voltak e madarak a francia forradalom alatt is okai. Midőn t. i. St. Domingo szigetén angol megszállástól félttek, egy szerecsen nem kevés távolban a tenger felé egy hosszú sor flamingót vett észre, melyek szárnyaikat tisztítják. Angol csapatnak gondolva őket, mely hitében vörös tollazatuk még megerősíté, miután azt egyenruhának gondolta, Gonaivesbe futott és elhíresztelte ott, hogy: „az angolok jönnek.“ — E hirre a parancsnok meghuzatta a vészharangot, megkettőzte az öröket, és egy csapatot küldött ki az ellenséget kikémlélni. De csak hamar észrevették a táveső segélyével, hogy a félt ellenség csak egy csapat flamingó.

De nézzük még csodálatos módon készített fészket is. Ő t. i. mocsáros helyekre készíti azt iszap- és sárból, mit körmei segélyével gúla alakban készít el, a legtetején egy kis üreget hagyva, hova aztán tojásait rakja.

A természet bölcsen intézé el, hogy e madarat ekként tanítá fészket készíteni, miután hosszú lábaival közönséges fészkekben nem fért volna el anélkül, hogy tojásait meg ne sértse.

A flamingó husa nem a legjobb, de nyelve és velője már a rómaiak és görögöknél is csemegének tartott.

Ilonka szünórái.

De biz elég volt a szünórákból ennyi, csakhogy végre itthon vagyunk!

Milyen jó a régi megszokott tárgyakat újra látni, itt van asztal, hol dolgozni szoktam, itt a jó Beregszászi-féle zongora, mely mellett ugyan a tanár néha a kezemre legyintett, ha sokszori mondása után még sem tudtam jó accordot fogni. Ámde most oly jól esik a már betanult darabokat eljátszhatni.

Mulattunk eleget, tehát most már munkára fel!!

Közelednek a hosszú esték, zord lesz az idő kint, mily jól fog esni a „barátságos meleg szobában“ üldögélni és dolgozni, tanulni.

De néha egy kis szórakozás is jól fog esni, kivált ha haszonnal van összekötve.

A szerkesztőnő rámbizta, hogy tudassam kis olvasóinkkal, miszerint egy kötet *Gyermek-szindarabokat* fog kiadni, ha találkozik reá elég megrendelő, mert előfizetést nem fogad el, ki tudja lesz-e elég pártoló, mert ha nem lesz, akkor a nyomtatási nagy költséget nem vállalja magára.

E könyvecskében benne lesznek azok a szindarabok, amelyek a „Méhecskében“ már megjelentek, volt. és azon kívül lesz egy pár egészen új és még francziából fordított is.

Kérjük tehát kis olvasóinkat, legyenek szivesek erre aláírókat gyűjteni, minden öt aláíró után egy tiszteletpéldány jár.

Ára a mintegy kétszáz lapra menő könyvecskének 1 frt. a. é.

Kik megrendelni fogják, azoknak *utánvét* mellett küldjük meg, és így megkíméljük a pénzfelküldési költséget és fáradságot.

Az aláírásokat a szerkesztőnőhöz kérjük küldeni, hanem okt. 20-ikáig bizonyosan, mert ha akkor elég aláíró nem lenne, akkor nem nyomatjuk ki a könyvet, minthogy nagyon sokba kerül.

Én már előre is örülök neki, hogy majd újra szindarabot adunk, mennyi kedves időtöltésünk lesz a próbákon, azután majd mikor már az előadásra készülünk, meg mikor a nézők jönnek. Máskor olyan bátortalanok vagyunk ha idegen vendég van a háznál, de ilyenkor minő szépen iparkodunk elmondani szerepünket, és hogyan megtanuljuk belőlle, miféleképp kell magunkat társaságban viselni, vendéget illedelmesen fogadni.

Vajon kis olvasóim közül játszanak-e néhányan színházat? kísértsék meg, majd meglássák minő kedves időtöltés lesz ez! Még kedves szülőiket is gyönyörködtetni fogja.

A negyedéves előfizetés ideje is itt van, vajon lesz-e most több előfizetője a „Méhecskének“, mint ezelőtt volt, vagy azok is elmaradoznak, kik eddig voltak? Higyjük, hogy szaporodni fognak, a minek csakugyan itt is volna már az ideje.

Különfélék.

* Az országgyűlés, hír szerint, október 16-dikára van összehívva.

* Zách Klárának, Visegrádon emlékkeresztet állítottak, és ünnepélyesen föl is szentelték. — A felkoszoruzott, diszes kereszt mellett a visegrádi plébános tartott beszédet, elmondván Zách Klára és családja szomorú történetét. Beszédét végezvén, leolté papi ingét és Arany „Zách Klára“

ezimü költeményét szavalta el. Ezekután a „Szózat“-ot énekelte az egybegyűlt tömeg kicsinye-nagyja. Végre megzendült a „Rákóczy“ induló és az ünnepély véget ért.

* Gróf Festetich Dénes bálvány-utczai házának udvarát a zeneegyletnek ajándékozta, hogy ott termet építhessen; gróf Festetich Pál pedig 10,000 frtot utalványozott az építésre.

* Az aradi csata szoboremlékét, hír szerint, Aradi Zsigmond kitünő szobrász, Olaszországban elkészíté és már utnak is indítá. — Izsó Miklós pedig Zrinyi a költő szobrán dolgozik muzeumunk számára.

* Eugenia, a francia császárné, már október 5-kén megkezdí keleti utját Suez és Bethlehem felé. Október 12-én érkezend meg Konstantinápolyban, a „Sas“ nevű e czéla felszerelt hajón. — Jaffa körül, Amadeus olasz herczeg várja a császárnét hajóhaddal.

* A polai tengerészeti parancsnokság jelenleg egy hadihajót építet, melynek Zrinyi Miklós nevet adnak. Ez lesz az első osztrák hadihajó, mely magyar nevet visel.

* Pesten 1866 óta 1177 ház, és 41 gyár épült. Ezenkívül Kőbányán 68 ház s 1 gyár.

* Wagner operái annyira kedveltek, hogy nemcsak Németországban, és az egész continensen adják, hanem már Londonban is készülnek „Tannhäuser“-t előadni.

Betűrejtvény.

Mo 3, 7, ja 11, 12, ép 3, e 10, egy a f 13, l f 2,
Bére 17, e 4, 15, vagy völgyeit,
20, 19, s : z 17, 8, föld ve 15, é 11, s el töl 14,
Vagy ka 8, 19, sz os téreit:
16, o n f 4, 10 e b l e m 5 in 7 en részen
Tud 7 o bog 14, 4, igazán
Minden 1, 9, n t, k 2, o 8 t 6 r lészen
S 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20.

Megfejtési határidő nov. 7.

A 35. számban megjelent betűtalány megfejtése:

„Petőfi Sándor.“

Megfejtették: Hagara Mariska, Agulár Hermina, Steiner Fáni, Kossuth Lajos, Brück Száli, Reich Albert, Fleischer Ignác, Nagy Ármin.

A kis posta.

Kiss Endre urnak. Kérjük, sziveskedjék rólunk megemlékezni.

V—i G é z á n a k. A cseh monda folytatását csak minél egyszerűbben előadva fogjuk kérni, mert az ilyesmi csak egy bir érdekel.